

Nagyon sajnálom, hogy nem tudok rajzolni, mint Goethe, s csak szóval festhetem le, amit látok! – sóhajtott fel *Balla Zsófia* költő szerzői estje végén, a tatai Móricz Zsigmond Városi Könyvtárban, február 8-án.

Vitába szállok ezzel, nem biztos, hogy ez hátrány. Számára egy sarkalló kifejezési igény a még pontosabb, tömörebb megfogalmazásra, számunkra – befogadók számára – egy gyakran haiku tömörségű gondolatkoncentrátum az eredmény, amely nem enged eltérni a lényegtől, s megkockáztatom, hogy sokszor pontosabb, mint néhány ecsetvonás. A korai versek mély beleélésről, néha váteszi jövőbe látásról tesznek tanúbizonyságot. Tizenhat évesen jelentős verseket írt, s még nem volt húszéves, mikor megjelent első kötete, amely már jelzi, hogy nagy egyéniség készülődik elfoglalni a számára rendelt teret az irodalomban.

Nehéz alkotó út az övé, mindenért keményen meg kellett harcolnia, mint a fűszálnak, mely a legmostohább talajból is ki kell, hogy sarjadjon.

Nem véletlenül említem a fűszálat. Ahogyan az anyamotívum végigvonul lírájában, úgy a fű, a fűszál is folytonosan ismétlődő jelképe az életnek, a megmaradásnak, a túlélésre törő ősi akaratnak. Ám magában hordja az elmúlás ígéretét is, ahogyan az *Egy pohár fű* kötet cím is egyszerre hirdeti

az életet s példázza az elmúlást is. A költőnőnek eddig tizenkilenc könyve jelent meg, most készül egy esszékötet, mely talán egy kerek évforduló mérföldköve lesz. Hangjátékok, mélyenszántó irodalmi riportok jelzik pályáját, sőt: egy bábjáték, hiszen a Kolibri Bábszínháznak is dolgozott, sokáig. Az elmúlt év végén filmre is vitték egyik munkáját, s a forgatás az otthoni körülmények között zajlott, Er-

délyben. Az otthon Kolozsvárt jelenti számára mind a mai napig, s aki ennyire kötődik az otthonához, annak különösen nehéz megválnia a szülőföldtől, engednie a muszáj parancsának, más otthont keresni, a túlélésért. Választhatott: elmegy és tovább él, vagy a kisebbségi sorsba belepusztul.

Nem mindenki képes egész életében ellenállóként, a hatalommal küzdve megmaradni. Elsorvad az alkotóerő és elfásul a lélek. Balla Zsófia alkotni, továbbadni és kiteljesedni akart, a folyamatos küzdelemben való elsorvadás helyett.

Nem döntött rosszul, mikor áttelepült Magyarországra. Itt, ha nehezen is, csak saját erejére, tehetségére támaszkodva, utat, teret talált magának. A kitüntetések, díjak sem maradtak el, és reméljük, még soká alkot, minden olvasó ember örömére. ■

